

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 251.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

omnium rerum euerfionem simul demon-
strabat (sublato enim ac profus deleto
eo, quod caput erat, maiorisque momenti,
ne aliud quidem quicquam consistere po-
terat. nam regni quoque basis pietas erga
Deum erat, quæ in Dei cultu posita cen-
sebatur. Sed tamen regnum etiam finem
habiturum dixit: hinc nimirum perfectam
Iudaicæ Reipublicæ subuerfionem præ-
dicens. Quod etiam res ipsæ testantur, ad
multo præstantiorem & diuiniorem cul-
tum ac religionem traductæ.

Eidem. 250.

Quandoquidem is, qui inopia constri-
ctus est, donatore indiget, qui autem abi-
gat, iudicis ope atque auxilio, idcirco Deus
paupertatem, non molestiam cuiquam ex-
hibere, sed obseruare vult. Quod si omiffa
obsecratione, ad struendas calumnias sese
cōuertat, eam profectò in iudicio misera-
tioni esse minimè æquū fuerit. Ac propter
ea his verbis vsus est, in iudicio nō misere-
beris pauperis. Etenim ipsius quidem mi-
sericordia affici cōuenit, at non cū litigat,
sed cū obsecrat. Si autē preces in accusa-
tionē vertrat, iustitia misericordiæ antepo-
nēda est. Neque enim ius corrumpi iustū est.

Eidem. 251.

Non opes, non pulchritudo, nō robur,
non facundia, non splendida aut splendo-
rem omnem excedens dignitas, non Hy-
parchorū thronus, nō purpura, non diade-
ma, eos, qui hæc habēt, perinde honestare
solet, vt virtus ac philosophia. Quid igitur
causæ est, quamobrem mortaliū plerique
acerrima quidem illarum rerū cupiditate
incitantur, has autē minùs curant? Nimirū
quia partim ea, quæ specie tenus sunt, ma-
gis quàm ea, quæ sunt, aucupantur: par-
tim id, quod statim vtile est, eo, quod a-
liquanto postea vtilitatem allaturum est,
prius atque antiquius habent: partim

λιπικλιώ κατάστασιν. μάλιστα μὲν γὰρ
ἀφ' ἧς ἀναίρετος τῆς ἱερουσάλης,
καὶ τὴν τῆς βασιλείας, ἢ τῆς ἄλλων
ἀπάντων σικανέφωρε. τὸ γὰρ κεφα-
λαίωδε τὸ εὐκλειδέσθερ παντάσῃ
καταλυομένη, ἢ δ' ἄλλο π συζύωαι
ἠδύνατο. ἐπεὶ ἡ βασιλείας ἡ κρηπίς,
ἢ πρὸς τὸ θεῖον ἐτύγχανει εὐσέβεια, ἢ
πὶς ἐν τῷ πρὸς θεὸν κείνεται λατρεία.
ἢ πλὴν ἀλλὰ ἢ τὴν βασιλείας ἐφῆ πε-
λευτήσθ, παντελῆ πρὸς καταφάνειν τῆ
Ἰσραήλ πολιτείας τὴν ἀναίρεσιν, ἢ
μαρτυρεῖ τὰ παράγματα, ἢ πὶ βελτίο-
να πολλὰ καὶ θεοτίερον θρησκείας ἐπα-
ναχθέντα.

Τῷ αὐτῷ. σι.

Επειδὴ ὁ μὲν δόξιος δέεται τῆ
δώσοντας. ὁ δὲ ἀμφισβητῆς τῆ διὰ
σοιτος, ἢ τὴν πενίαν φιλοπραγμα-
νεῖν βέλεται, ἀλλὰ πρὸς χαλεπὸν. εἰ
δὲ τὴν παράκλησιν ἀφείσα, εἰς συ-
κοφαντίας θεραπείῃ, ἐλεείσθαι ἐν κρι-
σὶ σὺκ ἂν εἴη δικαία. ἀφ' ἧς τὸ ἐφῆ
σὺκ ἐλέησθαι πρὸς ἐν κρισί. ἐλεητήσθ
μὲν γὰρ, ἢ κρινόμενον δὲ, ἀλλ' ἀπὸ
κολούται. εἰ δὲ τὸ πρὸς χαλεπὸν εἰς τὸ
ἐγκαλεῖν πρὸς εἶναι, τὸ δικαίον ἐμπερ-
θεῖν τῆ ἐλεῖν θετόν, ἢ γὰρ δικαίον τὸ
δικαίον ἀφ' ἧς φησὶν εἶναι.

Τῷ αὐτῷ. σια.

Οὐ πλεῖτος, ἢ ῥόμιν, σὺκ εὐγλωτ-
λία, οὐ λαμπερὴ ἢ ὑπερλαμπερὴ
ἀξίωμα, οὐχ' ὁ τῆς ὑπάρχον ἰσχύ-
ρος, σὺκ ἀλυσίς, ἢ ἀφ' ἧς δῆμα σιμνύ-
ρειν τὸς ἐχόντας πέφυκεν, ὡς ἀρετὴ
ἢ φιλοσοφία. πίνος οὐκ ἐνεκεν οἱ πολλοὶ
τῶ ἀνθρώπων πρὸς μὲν ἐκείνα ἐπιβου-
ταί, τῶ πρὸς δὲ ἦσαν φροντίσθαι, ἐπει-
δὴ οἱ μὲν τὰ δοκούσα πρὸς τῆς ὀ-
πων θηρεύουσιν, οἱ δὲ τὸ αὐτίκα μά-
λα τὸ μικρὸν ὑψέρον σωοίστολος πρὸς
πρῶσιν, οἱ δὲ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς
μάταιον διεφθαρμένω ἐχθρῶν. οἱ δὲ
οὐδ' εἰσὶ πὶ μετὰ τὸν δὲ τὸν βίον τῶ
μίσησιν,

μίσσησι, ὡς οἱ γε φιλάρετοι, καὶ αὐτῶ καὶ ἐαυτῶ τῶ ἀρετῶ πρῶτοι, καὶ πρὸς μέλλοντας φερόμενοι, ὁποῦντες μετὰ σιν αὐτῶ.

rerum iudicium corruptū habent: partim denique ne quicquam quidem post hanc vitam esse arbitrantur. Nam probi ac virtute præditi tum ipsam per se virtutem colunt: tum futuras coronas animo & cogitatione complectentes, eam cōsectantur.

Δαροθέω λαμπεροτάτῳ. σιϛ.

Dorotheo clarissimo. 252.

Λίαν θαυμάζω καὶ ἐκπλήσσομαι, πῶς οἱ φιλαμαρτημονες ἀεὶ ἀποθνήσκουσιν, ὅθεν ποτε τεθνήκειαι νομίζουσι. Δὸ καὶ ζήτημα, ὡς γέγραφας, οἷόν τε εἶναι σκεῖνο τὰ πρὸς τὸς φρωτοπλάστους εἰρηδύον. ἢ δ' ἂν ἡμέρας φάγητε ἀπὸ τῶ ξύλου, γανάτῳ ἀποθανείσθε. ὁ γὰρ κακοῦργος καὶ ὁ ἀνδροφόνος, τότε κρείως ἀποθνήσκει, ὅταν τὸς νόμοις ὠφελῶται, καὶ τὸ ἀμαρτημα ἐργάσσοιτο, καὶ δοκίμη ζῆτι. εἰ γὰρ καὶ μὴ τῆ πείρα, ἀλλά γε τῆ ἀποφασί, καὶ τῶ δικαίῳ τεθνήκει, εἰ καὶ δοκίμη μὴ εἴπω εἰς τὰς τῶ νόμων σαγῶνας ἐμπεπληκέναι. εἰ δὲ καὶ γανάτον τῆς ἀθανάτης ψυχῆς οὐκ ἔστι τῶ τῶ ἀγίας πνεύματος ἀποφοίτησιν. ἔγὰρ καὶ τοῖς ἐν σῶματι καὶ πάλαι ἀμαρτίας, καὶ ἐπινοείσθω. ὡσπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐν πάθει ψυχῆς, ἐπὶ καὶ ἡ ψυχὴ παρόντος τῶ γέως πνεύματος. καὶ ὡσπερ ἀναχωρησάσης τῆς ψυχῆς νεκρὸν ἰδύει τὸ σῶμα, ἐπὶ καὶ ἀποφοίτηστος τῶ ἀγίας πνεύματος ἀπολείπει ἡ ψυχὴ τῶ μακαρίας ζωῆς. Οὐκ εἰς τὸ μὴ ὄν ἀναλυομένη, ἀλλὰ γανάτῳ πάντος χαλεπωτέραν βίβωσα ζωῆ. ἄφες γὰρ φησὶ τὸς νεκροῦς θάψαι τὸς ἐαυτῶν νεκροῦς. καὶ ὁ υἱὸς μου ἔτος νεκρὸς ἔει καὶ ἀνέστη. τὸ γὰρ λεγόμενον παρὰ πῶν ὅτι πρὸς τὸ χιλίαν ἐπὶ συμπληρώσεως ἐτεθνήκεσαν. γέγραπται γὰρ μία ἡμέρα κρείως ὡς χιλία ἔτη, οὐκ ἀγνοῦμενον πιθανὸν εἶναι μοι δοκεῖ, καὶ τοῖς ἀπλοῦς ἄλλοις μαῖλλον εὐπαράδειλον.

Vehementer miror ac stupore defigor, qui fiat, ut ij, quos peccata delectant, cum semper moriantur, nunquam tamen mortuos se esse existiment. Vnde etiam, quemadmodum scripsisti, in quæstionem illud venire potest, quod ad primò fictos homines dictum est, in quacunque die de ligno comederitis, morte morièmini. Facinorosus enim ac sicarius tum demum propriè mōtitur, cum leges violat ac scelus admittit: quantumlibet alioqui vitæ vsura frui videatur; Nam & si nondum re ipsa, at, si sententiâ ac sus spectes, mortuus est: etiâ si nondum in legum laqueos incidisse videatur. Quòd si quis etiam immortalis animæ mortem Spiritus sancti abscessionem esse definit (neque enim in corpore peccatis obnoxio domicilium habebit) sic quoque hunc locum intelligere licet. Ut enim corpus præsentè anima viuit: sic etiam animus diuino Spiritu præsentè. Et quemadmodum recedente anima corpus mortuum manet: sic etiam recedente Spiritu sancto, vitæ beatam vitam amittet; non quidem illa in nihilum dilabens, verum morte quauis acerbiorè vitam ducens. Sine enim, inquit Christus, mortuos sepelire mortuos suos. Ac rursus: Filius meus hic mortuus erat, & resurrexit. Nam quòd nonnulli dicunt, quòd ante mille annorum complementum mortui erant (Scriptum enim esse, Vnus dies Domini tanquàm mille anni) si non ignoretur, probabile mihi esse videtur, atque eiusmodi, quòd à simplicioribus potius excipiat.

Ερμίνῳ κόμμη. σιγ.

Hermينو Comiti. 253.

Ἐπειδὴ γέγραφας, λόγον μαῖλλον

Quoniam scribis me Orationem (vel. T: ij